

VIRELLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'HÀBIT DE SANT FRANCESC

de Joan D'Ivori

Els freres d'un convent de franciscans estaven dividits per una qüestió que, banal en si mateixa, havia aconseguit, no obstant, apassionar-los. Discutien si el primitiu hàbit de l'ordre, el que portava el Pare S. Francesc havia estat burell o bé morat. El Prior i mitja comunitat es decantaven per la primera color i el tresorer i l'altra meitat, per la segona.

El mal és que aquells dies havien cridat un pintor de fama per encarregar-li la «vera efigie del sant», i convenia més que mai arribar a un acord. Com que cadascú volia que passés la seva...

...el Pare Prior va arribar-se a la cella del pintor i va dir-li: «Es precis que feu l'hàbit burell, encara que us vulguin convèncer del contrari. Si no, tingueu entès que jo, el prior, no us acceptaré el quadro.

Encara no fela dos minuts que era fora, va entrar el tresorer impetuosament: «Mireu, exclamà, si no pinteu l'hàbit morat, jo, que tinc la clau dels diners, no us pagaré la factura.

Calculeu el conflicte del nostre pobre artista! Sort que tenia bones idees: aviat va prendre el seu partit.

I començà a pintar amb gran activitat, posant, però, la condició de que ningú no podria veure la seva obra fins que estigués llista del tot.

La impaciència dels freres era gran. I es comprèn: De l'obra aquella depenia el triomf definitiu d'un dels dos partits. Finalment, com que tot arriba en aquest món, també va arribar l'hora de destapar el quadro.

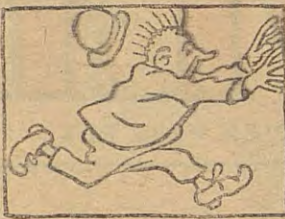
Representava l'interior de la cella de Sant Francesc. Aquest encara era al llit. A un penjarròbes tenia un hàbit de cada color. I el pintor va dir, ingenuament, a l'astorada comunitat: Ara, quan s'aceli, ell mateix es posarà el que vulgui!

TERRABASTALL I ENRENOU QUE M'OCASIONA L'ART NOU

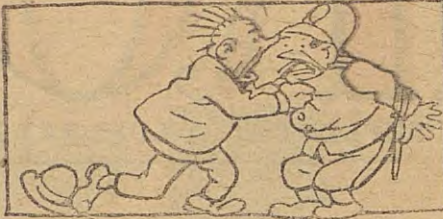
per Cornet

«Una carta de la me-
va fillal Un malfactor
l'ha robadal»

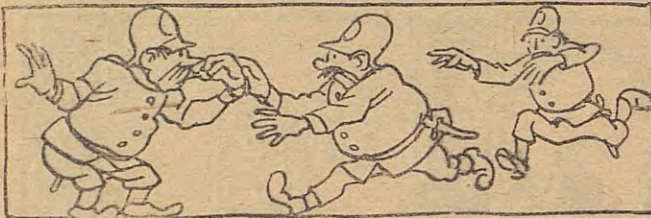
«Ah! Oh!... Filla del
teu parel On t'han por-
tat?»

«Guarda, corril Corri, per favor!
Que han robat la filla meva, la filla
del meu cor!»

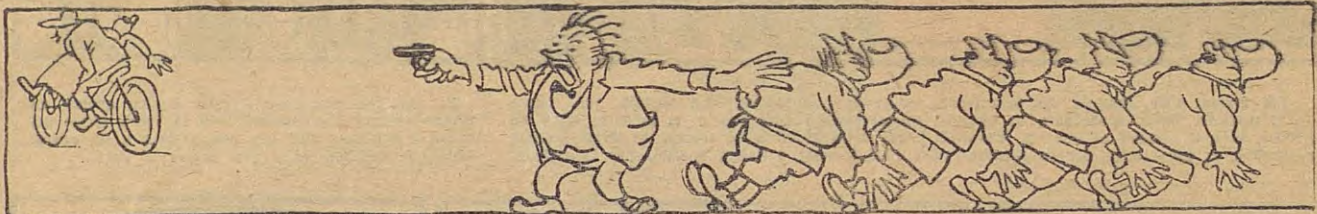
«Ai, Déu del cell
Quina desgràcia més
horrible!»

«Tocarem el «pito» per cridar els companys».

«Apa, seguiu-me tots. A cercar el criminal!»

«Mireu-se'l com se la enduu! Atureu-vos un instant. Li engego un tret i el gran murri me les pagarà».

«Elis, elis! Se li ha desviat l'arma i ha mort la seva
filla en lloc de mi. Que s'acostin, que s'acostin!»

La lluita esdevé horrible, terrible i movible. Els cops
cauen, les mans estrenyen, els peus puntegen. Confusió!

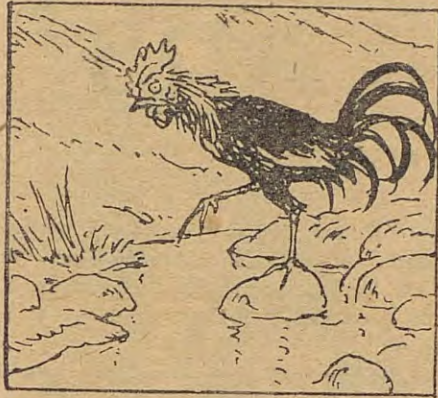
Mes el «raptador» és el més atleta, el més gros i el més fornit. I tots els seus enemics cauen vençuts i anorreats.

«Tranquilitzin-se, senyors, que, a l'últim, no ha passat res de mal. Fèiem una pel·lícula. Tots estem bons i con-
tents».

EL GALL AVARICIÓS

per Serra Massana

Una vegada era un gall que passava un xaragall

Veié quelcom dins del rec i va pescar-ho amb el bec,

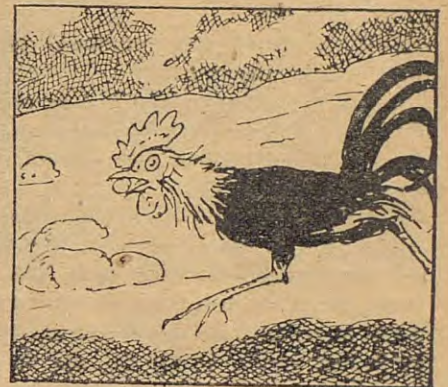
Resultant ser un botó de plata i or del milló

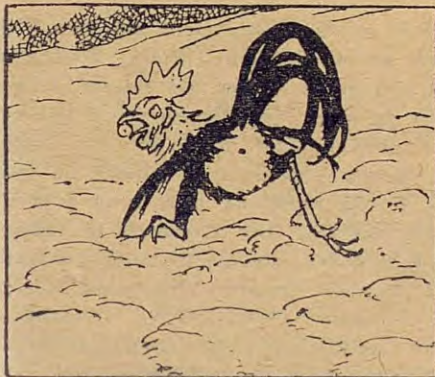
Prompte allí comparegué el seu amo verdadé.

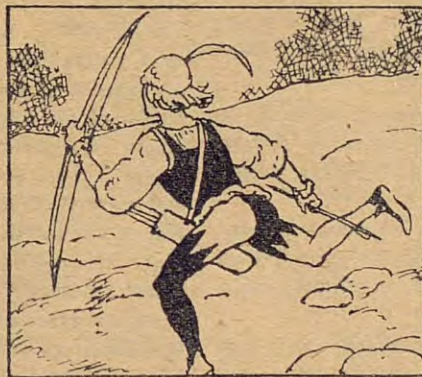
Empró va cercar-lo en va car ni el rastre en va trobà,

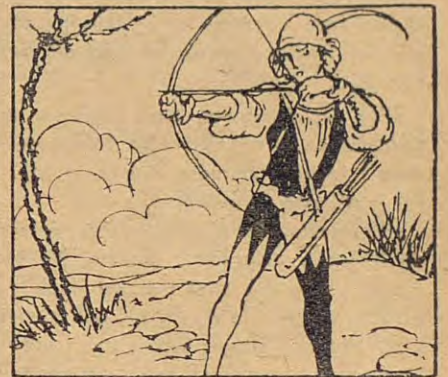
Car el gall, que era un mesquí, es féu escapol d'allí.

Mes, descuidant-se un moment, va deixar veure el lluent.

El donzell veié el botó i empaità el gall amb braó.

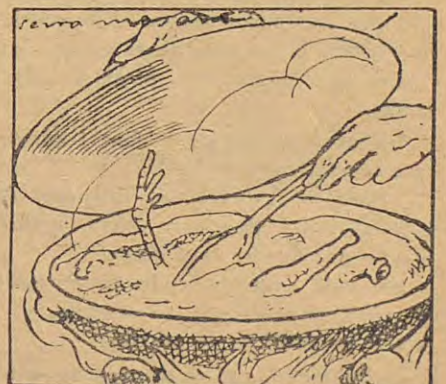
Prò trobant-lo tan lleugé va dir: «Ja l'atraparé!»

La sageta, dreturera, li deturà la carrera.

I així, per robà al donzell, va perdre el botó i la pell.

Si bé serví el seu malastre per fé un arrós amb pollastre.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

»Aquests seguiren parlant i bevent:

»—En Kantussi la va comprar amb or i conyac a un dels caçadors, però en Padura no s'hi va avenir i llavors es batenen els dos. En Kantussi fou més destre... o estava més enamorat... L'amor torna lleons els homes! I en Kantussi la va guanyar i se la'n va dur al cim més alt de ses muntanyes! Dissortadament, en Kantussi va morir al cap de poc temps... L'amor mata també. I els que havien preferit l'or i el conyac a la bellesa, ara s'han decantat per la bellesa... Heu's aquí töt.

»—Pobra dona!—vaig murmurar jo, sincerament compadit d'aquella dissortada.

»—Nosaltres l'hem vist i fins la veiem de tant en tant... Tenim un Buda d'ivori, que és el senyal de pas per a poder passar pel reialme dels d'Arrakan, sense que ens molestin...

»I com qui no fa res, em mostraren el Buda, hieràtic, sentat amb les cames creuades, fred i inexpressiu, com són totes les imatges dels déus indis. Em fou precis un gran esforç per a no llençar-me damunt d'aquells homes i prendre'ls la relíquia. La prudència em féu veure que em convenia més seguir, en tot cas, als marxants, que furtar-los-hi el tresor.

»Seguiren bevent els marxants i per fi, sortiren. Instintivament ens aixecàrem el foraster desconegut i jo, i ens posàrem a seguir els dos homes, com si estéssim d'acord. Quina rara coincidència! Vaig pensar en la presència del coronel Richard, però, no: aquell individu era més jove i més àgil.

»Els dos marxans, fent tintines, sortiren als defores de Calcuta on hi tenien una tenda de campanya, es ficaren dins i jo vaig resoldre esperar el dia següent, per a preparar gent, per si convenia.

»El foraster restà allí, i vaig veure com s'ajaçava damunt de l'herbei, disposat a dormir. No en vaig fer cas. Estava massa preocupat amb les revelacions dels dos indis, per a capficar-me per la curiositat del foraster.

»Si hagués tingut noves del coronel Richard, li hauria escrit, explicant-li el meu descobriment, car ja estava seguríssim de què la presonera era la gentil Victòria, però el coronel no havia escrit i per tant no sabia on parava.

»Vaig llogar, a l'endemà, dos homes resoltos i de confiança, dos veterans anglesos, dels que havien fet la guerra a les tribus bandoleres de la regió i sabien els seus cataus, i ens en anarem, tots plegats, vers les tendes dels marxants.

Trobàrem a aquests cridant i donant mostres d'una gran desesperació.

»Aixís que em veieren, vingueren vers a mi:

»—«Sahib!» Ens han robat el Buda! Ens han perdut! Ja no podem fer més negoci!

»Jo vaig empal·lidir. Jo també havia pensat en adquirir o robar, si era precis, la relíquia.

»—I no sospiteu de ningú?

»—De ningú... Algú de fora ha entrat a la tenda, aprofitant el nostre son i s'ha emportat el senyal per entrar lliurement fins als homes d'Arrakan.

»Jo estava aclaparat. Després de molt parlar i d'oferir bastant or, els marxants s'avingueren a ensenyar-me l'indret on solien estar els arrakanesos i fins a signar-me, de lluny, el lloc on era la presonera, i fugiren, temoregs de la venjança dels seus clients.

»Jo no sabia què fer. Havia confiat en posseir el Buda i sorprendre als lladres, però sense el senyal, l'excursió era exposadíssima, i de no reeixir l'empresa, era segur que els arrakanesos canviarien ben tost de cau.

»Vaig retrocedir amb els meus homes, tornant a casa d'en Richard, on per sort, hi vaig trobar al coronel.

LA SORPRESA

»El coronel Richard, en els pocs dies que no l'havia vist, s'havia envellit extraordinàriament. No semblava el mateix.

»Em rebé amb el posat trist, però m'obrí els braços amb efusió.

»—Res... o quasi res, amic meu... He corregut les florestes veïnes, ho he registrat tot pels meus propis ulls, però enlloc he trobat senyal de ma filla...—em féu amb paraules trèmula el coronel.—I vós?

»No li vaig saber callar les meves averiguacions i el meu desconcert amb la desaparició del Buda.

»El coronel m'escoltà amb creixent interès, i en acabar, m'abraçà.

»—Herr***... Amb les vostres revelacions em torneu de mort a vida! Res me fa que no tinguem el Buda... Demanaré un exèrcit, si convé; batrem els lladres, els exterminarem i recobraré ma filla... El cor m'he diu... Veniu, veniu amb mi, que aniré a parlar amb el governador, que és bon amic meu...

»Anàrem a veure l'autoritat anglesa, i exposat el desig del coronel Richard, li fou facilitada una companyia de tropes anglo-índies, les més aptes per a recórrer la floresta.

»—Castigueu-los fort, si podeu, coronel Richard, a aquests brètols d'Arrakan... L'altre dia raptaren la filla del «rajah» i fou menester pagar el rescat... Fort, fort! No els planyeul! Mentre cada «deodar» i cada «tek» i cada «sal», no tinguin per fruit caps d'arrakanesos penjant, no hi haurà pau i civilització a les florestes d'aquests dominis.

»El coronel Richard ja no escoltava la xardorosa declamació d'aquella autoritat, inepta com quasi totes les que d'Anglaterra se solen enviar als «dominions».

»Era ja la tarda, quan començà la batuda pels indrets que m'havien assenyalat els marxants.

»De bell antuvi ens trobàrem amb les sentinelles, que foren morts a trets. Tot seguit s'entaulà un combat inenarrable. De cada arbre, de cada branca, eixien sagetes enverinades, i els nostres soldats, prudentment guiats pel coronel Richard, que ja coneixia la manera de lluitar dels seus adversaris, tenien que avançar cobrint-se el cos amb el tronc dels arbres que anaven desbarbant d'enemics.

»El bosc havia sigut encinturat per les tropes i la fugida era molt difícil. Així i tot, una dotzena d'arrakanesos ens mataren vint soldats, en nafraren deu o dotze i fins al cap de tres hores, quan ja era propera la nit, no es pogué cantar victòria...

«Ah! Aquesta paraula ens féu pensar en la presonera... No l'haviem vist enlloc.

«Interrogàrem llavors els caps de la tribu, que havien sigut ferits i els teníem encadenats al peu d'un arbre:

«—On és la vostra presonera?

«—Ah, ah!—féu en un gest irònic, el que semblava el primer capità. Tots cerqueu la presonera.. Bonica, a fe de Budal

«—Tots, heu dit?

«—Sí, tots... Fa poc, sorprenent el senyal dels nostres, un foraster ha pogut arribar fins a ella i se l'ha endut, aprofitant el silenci de la nit...

«El coronel Richard llençà un crit de ràbia i jo vaig recordar al foraster el furt inesperat del Buda d'ivori. Involuntàriament, vaig tornar a recordar en James Burn, i el cor rebé una punyent sotragada. En James Burn i el foraster serien una mateixa persona?

«Ben lligats tots els bandolers, foren deixats en mans de les tropes i nosaltres davallàrem vers Calcuta.

«Anàvem quiets, silenciosos, entregats a les nostres reflexions, quan el coronel Richard exclamà:

«—Diria que el diable ens persegueix...

«—El diable o en James Burn?—vaig interrogar.

«—Jo, sempre, quan parlo del diable, penso amb en James Burn...—féu sentenciosament el coronel.

«Vaig contar-li llavors les meves sospites i el coronel convingué en què jo parlava assenyadament, però que era incomprendible no sols la presència d'en James Burn després del que havia passat, sinó que tingués cap interès en deslliurar la Victòria.

«Pel camí observàrem petjades de cavall, fones i marçades.

«—Heu's aquí un cavall, i amb més càrrega que la de costum... Amb el pes d'un home sol, la terra és prou dura per a què les ferradures no hi deixessin més que un petit senyal.

«—Es cert...

«Els dos callàrem altra volta. Veritablement, el veure unes petjades de cavall més pronunciades que de costum no era per captenir-se molt temps.

«Ço curiós de les petjades és que seguien pel camí que nosaltres anàvem seguint, dret a la casa del coronel, camí poc freqüentat, car no era de pas.

«Era de nit quan arribàrem a la casa i sense eis soldats que ens aclarien el camí amb hatxes de vent, la tornada se'ns hauria fet perillosa, a despit d'ésser plans els senderons.

«De lluny, amb gran estranyesa nostra, veiérem tota la finca enllumenada.

«Al coronel Richard li donà un salt el cor.

«—A casa, el servei està de festa... Ni jo sisquera l'he vist mai tan encesa... Ah, si la Victòria i el foraster!... No, no, fóra massa alegria!

«El coronel somniava en quelcom que jo també pensava, però que no gosava a dir. Em semblava excessiva felicitat per aquell pare tan digne de llàstima.

«En arribar, la porta estava oberta de bat a bat...

«Jo em vaig témer... No sé... Una trampa... I detenint al coronel, li vaig fer preparar una pistola. Jo mateix la duia ja al punt de dalt. Entràrem...

«Uns sanglots de rialles i ploralles, uns crits de joia, uns braços arrapats al coll d'un pare, un abandament d'amor va commoure el meu esperit i... vaig clavar-me a plorar. Tots els demés també ho feien!

«Era la Victòria, la mateixa Victòria retrobada!

«Descriure l'alegria d'aquell instant felix no és tasca pèrera. El coronel Richard guaitava sa filla, i a cada mirada, responia una abraçada i un petó, tan dolços, que li s'hi fonia de veure'ho.

«Passà qui-sap-lo temps abans no pogueren parlar-se i filla.

«—Salvada, filla meua!

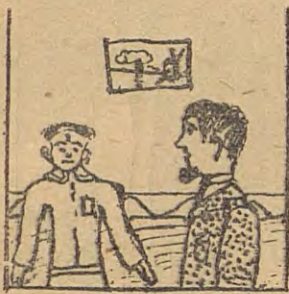
GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 593. — RICARD MARSAL.

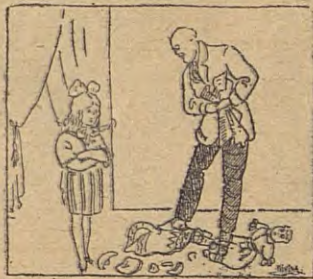
Núm. 594. — RAMON VIVES.

Núm. 595. — PERE IGLESIAS.

Núm. 596. — PERE GOMBADE.

—Què significa aquesta emmascara que tens al front?
—Doncs, que m'hi he passat la mà, tenint-la bruta de tinta.

—Has trencat el gerro? Mol bé!
Et ventaré quatre plantofades.
—No papà! Prefereixo que em rebaixi lo que val del meu dot.

—Esolti, vostè que coneix idiomes: Sabria dir-me quina és la millor llengua coneguda?
—La de vedella amb pèsols.

—En aquesta comèdia he observat que hi han molts versos coixos.
—Tens de tenir en compte que el personatge que els recita també és coix.

Núm. 597. — ERNEST MESTRE.

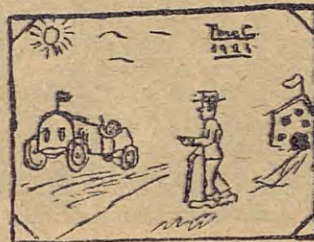
Núm. 598. — PERE CASTELLS.

Núm. 599. — FRANCESC SERRA.

Núm. 600. — VICENTS ROIG.

UN METGE CAÇANT
—Em sembla que no faré tanta feina ací, com amb els meus malalts.

—A quant va, aquest auto?
—A seixanta.
—Per hora?
—No, per minut.

A CAL BARBER
—Què vol, senyor: Esquilar!
—I ara? Que us penseu que sóc un gitano?

—Corri, doctor! El senyoret s'està morint per haver-se empassat una neula!
—Home: Jo crec que si s'està morint deu ésser perquè no se l'ha pogut acabar d'empassar.

Núm. 601. — ENRIC RIERA.

Núm. 602. — CONCEPCIO MAIMO.

Núm. 603. — DOMENECH PEREZ.

Núm. 604. — JOAN RABASSA.

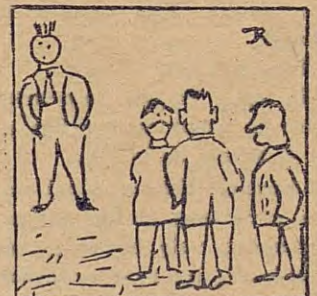
—He perdut una pesseta.
—Jugant?
—Sí: La portava a la butxaca de l'armilla i es veu que en córrer, tot jugant al futbol, l'he perduda.

—Oh!! Renoi, si tinguéss l'escopeta! Quin arròs faríem demà!!!

—Aquest rellotge torre molt.
—No és pas veritat: En tot el dia no se m'ha mogut de la butxaca de l'armilla.

—Aquell noi té molts habitants al cap.
—Així, no el tenim de voler.
—Però, i si ens declara la guerra.

Núm. 605. — FELIP VILALTA.

Núm. 606. — JAUME AGUILERA.

—Quant valen aquestes pomes?
—Dues, quinze cèntims.
—Doncs, dongu'm la que val cinc cèntims.

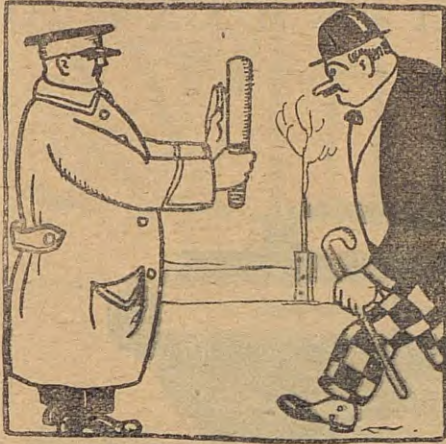

—Que saps quina hora és, nen?
—He sentit tocar hores, però no ho sé.
—Sí, vaja, com sempre: Has sentit tocar campanes i no saps a quin campanar.

INDI IAKANATXE

de la ferotge tribu de patagons on va anar a raure en Lau «l'aprenent de pilot» de la novel·la d'en Carles Soldevila, que aviat començarem a publicar al VIROLET, amb il·lustracions d'en Joan Junceda.

En Sirera vol passà

En Pep Sirera s'enfada

I l'urbà amb molta paxorra

FRASE FETA

IEROGLIFIC

Qui   una
ne Port A d'1 es

SOLUCIONS AL NUMERO
FASSAT

Als rodolins incomplets: 1. En Sirera per fer tropa—«s'ha posat barret de copa». 2. Una ventada molt forta—«el tarot se me li emporta». 3. I el pobre barret moria—«aixafat per un tramvia».

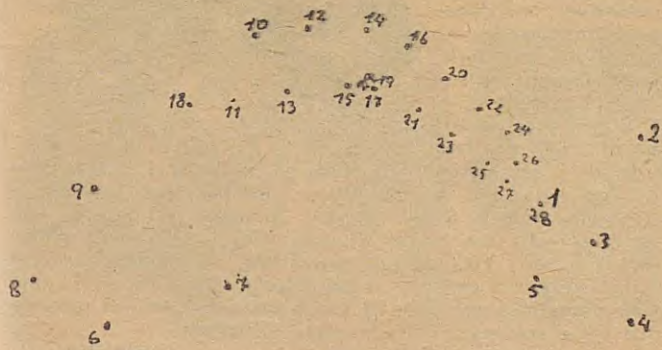
A la frase feta: Tocar el piano amb un dit.

Als jeroglific: Qui té mossos i no els veu, es fa pobre i no s'ho creu.

A l'entreteniment: Un cap de ruc.

ENTRETENIMENT

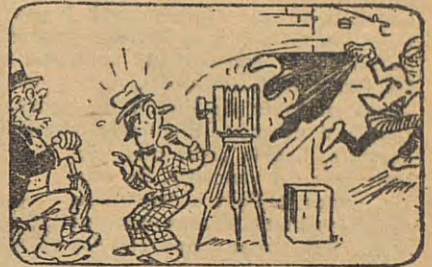
TRENCACLOSQUES

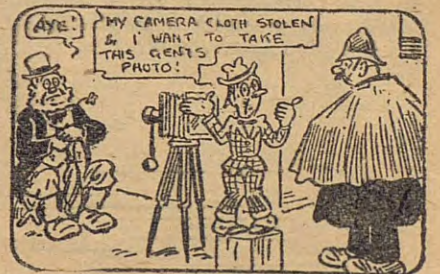
On té els peus?

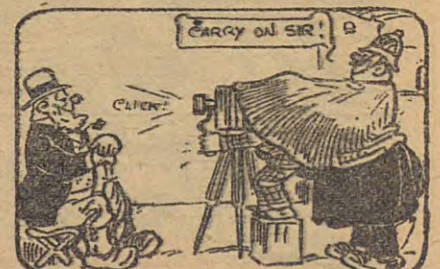
Veieu com un policia

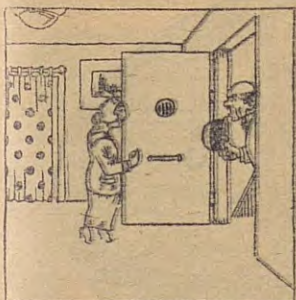
pot, en un cas apurat,

ésser de gran utilitat

per fer una fotografia.

—Que no hi és el seu marit?
—No, senyor.
—M'esperaré una miqueta.

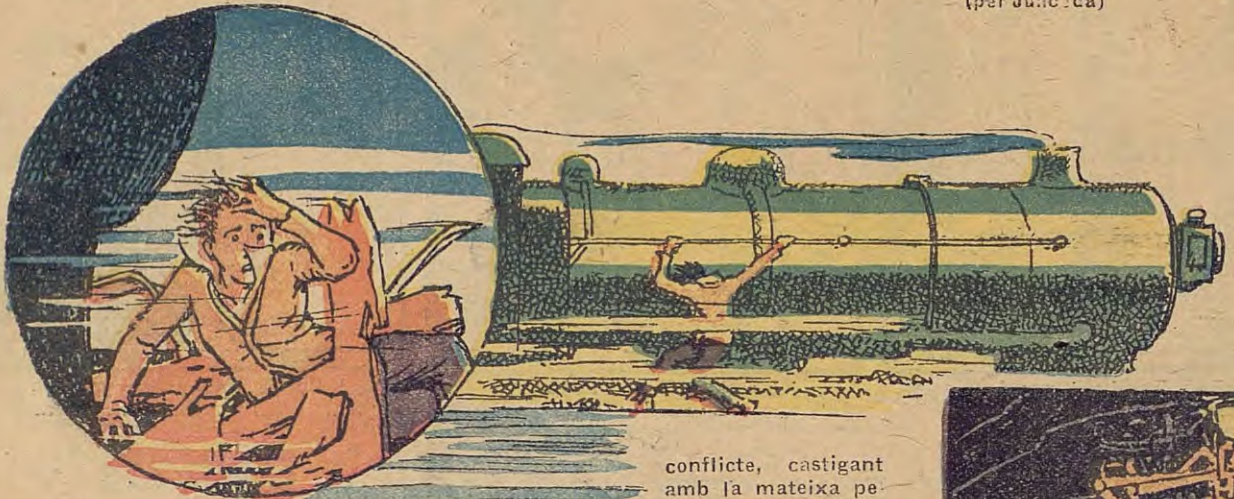
—Em sembla que és endebedades que s'espera.
—No s'amorin. No valg de pressa.

—Ja no em puc esperar més. Que em podria dir el llot segur on podria trobar el seu marit?
—Sí, senyor. Al Cementiri Nou. Fa dos anys que hi està enterrat.

HISTORIA D'UN NOI CINEMANTIC

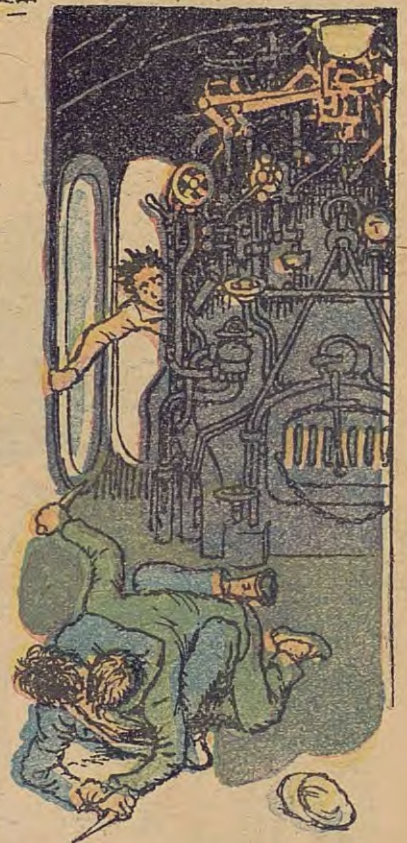
(per Junceda)

En el número de la setmana passada havíem deixat En Ramon estès sense coneixement en la plataforma del davant d'una locomotora llençada a tota velocitat, amb greu perill de perdre l'equilibri i caure a la via. No durà gaire el seu desmai; el mateix aire de la marxa va retornar-lo. Podeu comptar el seu esglai en veure's en situació tan compromesa. Al capdavant, però, no hi havia motiu més que d'alegria, ja que havia pogut sortir d'un gran perill sense més dany que quatre o cinc esgarrinxades sense importància. Lo que era veritablement estrany és que els homes de la màquina no haguessin vingut a auxiliar-lo. Però ja que ells no venien, iria ell a trobar-los i els demanaria un lloc més segur a la cabina. Amb grans precaucions anà passant per l'estret corredor que hi porta. En arribar, l'espectacle que es presentà als seus ulls astorats va ésser dels que no se obliden fàcilment. Abastament comprengué el per què no havien vingut a auxiliar-lo. Maquinista i fogainer estaven enllaçats en una lluita mortal. A pesar del soroll de la màquina podia sentir-se el ronc pantejar de llurs pits, llurs mirades carregades d'odi brillaven més que els punyals. De forces molt igualades, la victòria no acabava de decidir-se en favor de l'un o de l'altre. En Ramon no sabia el que li passava. Què faria, oh, Déu! Intervenir era impossible, hauria estat una víctima més del vencedor. Es veuria, doncs, obligat a presenciar un assassinat? Ni una cosa ni altra. Feia estona que els dos ripals, rodolaven per terra. Encagats com estaven, no van reparar que s'acostaven massa a la portella, i un fals moviment els precipità a la via. La Providència havia resolt el

conflicte, castigant amb la mateixa pena a dos culpables d'identíc delicté. De tota manera en Ramon, com se sol dir, havia sortit del foc per a caure a les brases...! Ara es trobava sol a dintre la cabina de la màquina d'un tren que corria desesperadament i acabaria per estabellar-se tard o d'hora. Els interessos i sobretot les vides de moltes persones, estaven en les seves mans, en les mans d'en Ramon, que mai havia vist una màquina per dintre i que li venia rodera de cap només que de mirar aquella enorme complicació de manetes, palanques, manòmetres, aixetes i volants! Nostre amic quedà aclaparat sota el pes de tan feixuga responsabilitat. Però no fou

més que un instant: Era un noi valerós i sabia prou bé que és en les ocasions difícils que es coneixen els homes. Sense perdre moment, ja que la catàstrofe podia sobrevenir a cada minut, va provar d'aturar el convoi: Tira d'aquí, tira d'allà, obre aquesta aixeta estira d'aquella cadena, al cap d'una estona, quan ja una suor d'angúnia perlejava el seu front, va trobar la palanca que calia accionar. El tren estava deturat!

(Continuarà)

